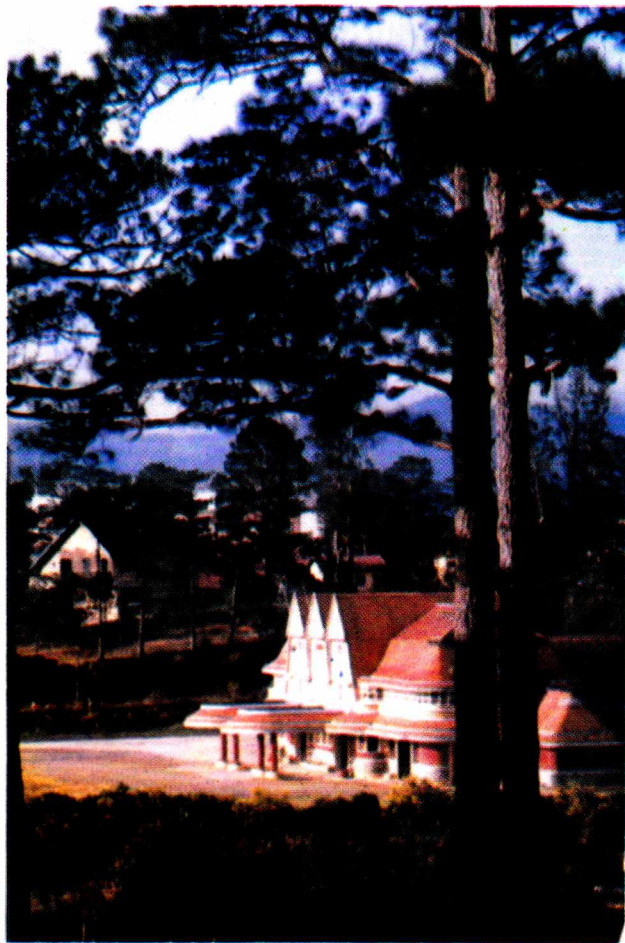

DC870
GI-400T

NGUYỄN THỊ THANH TOÀN

Giỏ thông

• thơ

NGUYỄN THỊ THANH TOÀN

Sinh: 10 - 3 - 1950

Quê hương:

PHÙ VÂN
KIM BẢNG
HÀ NAM

NGUYỄN THỊ THANH TOÀN

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

ĐC. 428

Gió thông

thơ

*Kính tặng Anh Toàn Cảnh Đào và gia đình.
Đã Lọc, Xuân Xanh Thỉnh 2000*

Thanh Toàn

CÔNG VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

Thanh Toàn

PHÒNG ĐỊA CHỈ

Nhà xuất bản

THANH NIÊN

Bản tình ca thông hát
Chỉ có gió hiều hết

Đời Gió thông

*Kiếp sau xin chớ làm người
Làm cây thông đứng giữa trời mà reo*

(Nguyễn Công Trứ)

Thông đã là biểu tượng bản lĩnh nhân cách con người. Dù là thông ba lá hay thông năm lá nhưng đều đứng xòe bộ rễ ôm lấy đất cằn sỏi đá, chất lọc chất màu để tồn tại trong khi thân vươn lên nắng gió đón lấy ánh trời. Có lẽ vậy đành hình tính cách của Thông. Hẳn có sự đồng điệu nào đấy, tác giả mới viết :

Phải đã thấu côi đời dâu bể

Nên thông về hội tụ giữa tầng cao

Ở tầng cao thì hẳn là có nhiều gió, hãy nghe *Lời gió thông* :

Ai gọi đâu cho thông

Nếu không có giọt sương

Ai chải tóc cho thông

Nếu không có ngọn gió

Giọt sương, ngọn gió giao hòa với Thông thấm qua hồn tác giả thấy yêu nơi Thông đứng, yêu thành phố mình ở :

Từ đỉnh LangBian hùng vĩ

Nơi bốn vè mây trắng bông bênh

Thành phố trăm năm rất trẻ

Nơi có ngàn bông hồng nở hé

Mimosa vàng gọi mùa thu sang

(LangBian, xứ sở tình yêu nổi nhớ)

Quả là người viết đã yêu thiên nhiên, thành phố, yêu cao nguyên trong xúc cảm hồn thơ :

Gió thoảng xa đã thấy thơm rồi

Thơm từ hoa lá đến môi tươi

Và đây giọng hát nghe dịu ngọt

Hương trà còn đọng ở nét cười

(Một thoáng Bảo Lộc)

Ở một tâm hồn có cảm nhận rung động trước thiên nhiên nơi hằng sống, thì sao lại không nhớ tới quê hương nơi có "khung trời tuổi thơ" của mình.

*Quê em làng nho nhỏ
Quyển rũ hương ngọc lan
Lớp học trong miếu cổ
Tiếng học bài riu ran*

(Đem theo suốt thiên đường)

Nhớ những kỷ niệm thời ấu thơ, lại không thể quên một **Cây gạo làng** như một biểu tượng của quê hương làng xóm:

*Quả già tách vỏ bông trắng nõn
Những chiều cả gió ngõ mây bay
Mai rồi hẽ gặp mây xa xứ
Nhớ bông gạo trắng chốn quê này*

Bản tình ca thông hát trong GIÓ THÔNG chủ yếu là thơ tình, tình yêu lứa đôi bản thể của con Người. Con Người, nỗi buồn như biển cả, niềm vui tựa ngọc trai (Pê tơ phi). Tình yêu nào chả có đôi hờn có khi đến cay đắng, nên tác giả **Tự sự**:

*Vịn vào thiên nhiên
Tôi đi tìm thảo thơm của đất
Chỉ nguyện mong tình anh chân thật
Dẫu có khi cho đời cả hoa dại hoa khôn.*

Chấp nhận sự không cầu toàn, tác giả GIÓ THÔNG, còn tìm đến một đức tính gốc của con

Người nói chung và tình yêu lứa đôi là Tình Thương.

*Dõi tìm tình thương của anh
Chân chất như lòng đất
Thực thà bao dung lòng mẹ
Hiền lành như hoa lá.*

Để rồi tác giả khẳng định bằng giá trị của tình yêu:

*Anh giảng nối em bằng sự dịu ngọt
Anh ràng em bằng sự chân tình
Anh buộc đời em bằng **Tình yêu thánh thiện***

Người viết chừng như chưa định làm thơ, bởi có ít hình ảnh, thiếu ngôn từ sáng chói, nhưng nó đã là thơ vì ghi lại từ cảm xúc dòng chảy của tâm hồn da diết đắm thắm của một Tình yêu hướng đến cái Thiện cái Mỹ... Tất cả những gam màu, cung bậc giai điệu của hồn thơ tác giả đều xoay quanh cái TÂM này. Khi hướng tới Một tình yêu trong sáng của cái Đẹp, tác giả Gió thông đã ca ngợi một nhân cách cao thượng vị tha trong *Có một chuyện tình như thế* của niềm cảm thông. "Nếu không có cảm thông sẽ đánh mất mình trong vị kỷ". Chính vì có cảm thông đến đồng cảm với *Bên hồ với chị Xuân*

Hương trong cảm nhận chua chát, cô đơn:

Con tim hoá đá bao lần

Chông chung đâu... vẫn chịu phần đơn côi

Hồ xuân mát rượi hương trời

Ai ngồi đón ánh sao rơi xuống lòng

Thơ Nguyễn Thị Thanh Toàn thiên về phá luật, ít chú ý đến vần nhưng vẫn có điệu tâm hồn của nhạc đuổi bắt ý tưởng hình ảnh, cảm xúc khoẻ khoắn đúng với tạng gió thông.

Là tập thơ đầu, ít nhiều là sự thử nghiệm... để tìm đúng hướng phát triển cho sáng tác của mình.

Nhu cầu tinh thần đòi hỏi phong phú nhiều tạng tâm hồn phong cách bởi có người thích gió liễu và cũng có người lại ưa gió thông...

Xuân 2000

NGÔ VIỆT DINH

Lời gió thông

Ai gọi đầu cho thông
Nếu không có giọt sương

Ai chải tóc cho thông
Nếu không có ngọn gió

Thông sẽ mãi trầm tư
Nếu không còn trăng mờ

Thông cô đơn cõi già
Nếu không có ngọn cỏ

Đôi mắt qua kẽ lá
Là mắt xanh nhìn xa

Bản tình ca thông hát
Chỉ có gió hiểu hết

Mimosa

*N*ơi thành phố chảy dòng sông sương lụa
Gội gió thung xa thối dọc thời gian
Hương dịu dịu ủ giữa lòng bền chặt
Mi mô da hôn khép cánh mơ vàng

*Người xa vắng hoa quện trong hương cỏ
Để những ngày bên gốc một dáng em
Lòng hoa khép kín bao ngọn gió
Chấm hoa vàng hiu hắt gọi nắng lên...*

Bình minh ở Đồi Cù

*Vàng trắng như ẩn trốn
Cánh én liệng đôi nghiêng
Những đoàn thông chống gậy
Đứng đón mặt trời lên*

Về đây với Cao nguyên

*T*hành phố mặc áo của mây trời
đẹp xinh tươi trẻ

Những vi-la ẩn mình trong lá
Ai đã bắc bảy sắc cầu vồng hoa ở chốn này
Thác reo, thông reo, gió hát
Chốn thiên thai, hay chốn đào nguyên

Đẹp tươi hơn hoa đào là nụ cười hồn hậu
Đừng vội say, đừng vội say những chén rượu cần
Ta đi, ta đi trên các nẻo đường Đà Lạt
Những đại lộ thênh thênh
Say choáng những ước mơ
Đà Lạt ơi! Một màu xanh khát vọng
Thành phố Đan Kia như bàn tay trẻ
Đang chờ ta sức vóc tuổi xuân
Và trí tuệ của cha ông xây đắp
Đổ hồng lên thành phố tương lai...

*Oi! Thành phố Đào nguyên xinh đẹp
Áo lụa vàng mimosa tươi nguyên trong nắng
Màu xanh của rừng trong mắt lá thông non
Nghe bao lần huyền thoại xa xăm
Vẫn quyến rũ những cái tên yêu dấu
Thung Lũng Tình Yêu, LangBian, Ái Ân...
Và đầm ấm tình người níu những bước chân
Là ngọn lửa sưởi tháng ngày.
Em tìm lộc non trong mùa Đông hoang dại
Và hồn thơ em như sợi nắng cuối thu
Được ướp trong những bông hồng xứ lạnh
Và bay bổng như chùm sao trong đêm hội
Thành phố của mây trời
Thành phố giữa tầng cao
Thành phố mặc áo của lung linh ngàn vì sao*

Viết tại trại sáng tác Bộ Văn hoá tại Đà Lạt

Cho con đường

*Có những con đường đầy lá rụng
Mùa thu ngập ngừng gió tìm giấu chân anh
Hoàng lan thơm cho lòng bồi rồi
Vàng trắng thượng tuần lấp ló phía đầu cành*

Thao thức đêm Đà Lạt

Đà Lạt

Đêm nay

Gió nhẹ ru

Cỏ hoa say

Giấc nồng

Đà Lạt

Sương buông

Đêm chùng xuống

Tĩnh lặng

Đà Lạt
Đêm trăng xuống
Cỏ hoa thôi xao xuyến
Trăng mờ
Cành liễu thướt tha ven hồ
Sóng nhẹ xô
Vàng trăng khép mi im lúng liếng
Ấn trong mây
Lá thu
Nhè nhẹ bay...
Cao nguyên dịu êm
cho linh cảm em
Lắng về một phương
Thức một làn hương
Chỉ cách xa anh
Một vùng hoa hồng
Một làn sương giăng
Với Đà Lạt đêm nay
Đã rạo rức ban mai

Mưa

Cây tùng lặng lẽ lá xanh
Cây trúc vươn cành khúc hát đung đưa
Đá bồng chợt tỉnh trong mưa
Như ngàn xa lúc ta vừa gặp nhau

Thương mười ngón tay chai

*Vườn anh đầy hoa tím
Em qua ngõ sáng, chiều
Ấm hôn mình hoa ấy
Hương biết nói lời yêu*

*Ngày ngày em qua ngõ
Chẳng tham quả, chín sai
Em thương người chăm chỉ
Thương từng ngón tay chai*

*Da xạm nắng, xạm gió
Từng giọt giọt mồ hôi
Từng tác đất anh xới
Cho vườn xanh biếc chồi*

*Áo anh bạc nắng gió
Tóc nhuộm sương muối pha
Có cho em không đấy
Một sợi trắng lên hoa*

Tự sự

*T*ôi hái phải những nỗi đau câm lặng
Những vị đời mặn, đắng, chua, cay
Cố ngậm cho tan
Hóa giọt lệ rơi...

Vịn vào thiên nhiên
Tôi đi tìm thảo thơm của đất
Chỉ nguyện mong tình anh chân thật
Dẫu có khi cho đời cả hoa dại hoa khôn

Bên hồ với chị Xuân Hương

Viết tặng một người bạn gái

Đêm xuân chỉ có một mình
Hồ xanh Đà Lạt lung linh sao trời
Khát khao chờ tia sáng rơi
Cho em bên cạnh một người em thương

Muôn đời hoa tụ hồ hương
Em soi vào chị thấy gương của lòng
Chém cha... cái kiếp long đong
Chồng riêng vẫn chịu lạnh lùng năm canh

Thà không... mà có cũng đành
Tình yêu? Em hỏi trời xanh xoay vần...
Con tim hoá đá bao lần
Chồng chung đâu! Vẫn chịu phần đơn côi

Hồ xuân mát rượi hương trời
Ai ngồi đón ánh sao rơi xuống lòng

Hương Xuân

*Anh có thấy từ buổi chớm xuân
Sắc muôn hoa ngợp đường thành phố
Gió ở cao nguyên bao giờ cũng trẻ
Anh đào thắm xôn xao giục bước chân*

*Anh có nghe tự lòng mùa thu dâng
Những mầm xuân thức dậy
Mùa xuân đến căng tràn nhựa sống
Tiếng hát cô gái Chìl bay xa*

Mùa xuân ở cao nguyên tràn lộc biếc ngàn hoa
Hương thơm sương giăng mong manh áo rộng
Choàng thành phố như vào tuổi mộng
Em đợi anh sóng bước đón hương xuân.

Nhớ

*Mây trắng trời Nga mây trắng bay
Mây cuộn lòng tôi nhớ dăng đầy
Vương vấn chiều hoàng hôn Đà Lạt
Gửi lòng về hoa tím thơ ngây
Ríu rít chim ca rừng dương vàng tươi
Nước Nga chín ngọt cành táo đỏ
Chiều vàng lưu luyến chiều vàng rơi*

Matxcôva, tháng 10/1985

Khúc ca thành phố hòa bình

Ở Nga

Tôi gặp

Những con chim đậu trên xe nôl trẻ thơ
Những cánh chim tự do bay không ai rình bắt
Trong rừng cây bạt ngàn mênh mông
Bầu trời Matxcơva xanh thắm lạ lùng
Từng bầy chim riu rít về đậu bên cửa sổ
Sáng sáng ủa ra tắm nắng đón bình minh
Ở Matxcơva thành phố đẹp như mơ
Thành phố nâng bước trẻ thơ
Và dáng trầm ngâm những lâu đài cổ
Nơi Lênin ngàn năm còn đó
Toả ấm trái tim Người
Bài ca "Chiều Matxcơva" ngân xa
Âm vang không tắt

Tôi chạm môi vào mùa thu nước Nga
Một mùa thu chín ngọt
Và hít thở chật căng lồng ngực
Hương cỏ hoa nước Nga
Lòng rưng rưng câu hát tự ngàn xưa
Nhớ người trồng cây khi ăn quả
Câu ca dao Việt Nam đơn sơ
Trong lòng nước Nga rộng mở
Nhớ mẹ Việt Nam dặt dìu lời ru
Dòng sông, con đò, bến nước
Nuôi con lặn thắm năm tháng
Người dắt con đi
Trong nắng ấm Tháng Mười

Tôi ngỡ ngàng trước mùa thu nước Nga
Một vầng trời rực rỡ
Mái tóc vàng người con gái Nga
bồng bênh bông tuyết
Như vậy gọi trái tim mơ ước
Từ trăm ngả về đây
Trong lòng bạn nước Nga
Thật dịu dàng và bao thân thuộc
Một trời thu vàng
Rực cháy ở trong tim

Matxcơva - 10/1985

Văn cảnh

*B*ỗng gặp khu rừng già ở đây
Cho chim bay về làm tổ
Đầm Liên Trì nước xanh mơ màng
Mây trôi về soi gương lang thang
Bầu trời chiều nay lúng liếng tự bao giờ
Lạ lòng liễu không rủ bởi trời nhiều gió
Ai nhuộm màu vàng cho cây trúc nhỏ
Mà vàng chiều, vàng ánh nắng qua đây

Một thoáng Bảo Lộc

*Gió thoảng xa đã thấy thơm rồi
Thơm từ hoa lá đến môi tươi
Và đây giọng hát nghe dịu ngọt
Hương trà còn đọng ở nét cười*

*Mới trải qua mùa khô tận gốc
Mà mùa này xanh ngát đến chân mây
Những đàn ong cũng bay mỗi cánh
Lạc đường trong hoa trắng cà phê*

*T*rời Bảo Lộc màu xanh biêng biếc
Đường ẩm no mở đến tận thôn buôn
Không còn nữa những ngày đói khổ
Cây trà thơm mà lang thang tủi buồn

Ngàn dâu biếc vừa vào mùa hái
Tám lưa nào không đau nhói lòng tằm
Mặc áo lưa tơ mà lòng không bông bong rồi
Có anh rồi anh gỡ mối sầu đong

Rời Bảo Lộc mà lòng cuộn thác
Như Đạm Ri thấm đất tình người
Vội Bảo Lộc đêm nay như có hẹn
Những ngàn sao thao thức suốt đêm vui

Ngày mai phải xa rồi Bảo Lộc
Đêm hương còn vương mãi những môi cười

Đem theo suốt thiên đường

*Đó là con đường nhỏ
Hoa gạo đỏ rắc hoài
Quấn quýt chân sáo sậu
Nhảy nhót bắt sâu khoai*

*Quê em làng nho nhỏ
Quyến rũ hương ngọc lan
Lớp học trong miếu cổ
Tiếng học bài riu ran*

Đông làng xanh tí tắp
Lúa làm đồng đưa hương
Chấp chới chim Chiền chiện
Soi bóng dòng ~~làng~~ mường ~~xanh~~

Đầm làng sen thơm ngát
Gió rượi mát quanh đê
Lũ trẻ tắm sông Đáy
Trâu đưa nắng chiều về

No gió cánh diều giấy
Sáo trúc reo vi vu
Chi chít chùm vải đỏ
Bãi xa tiếng chim gù

*Oi! Khung trời ấu thơ
Mắt phượng vĩ không ngủ
Thức suốt cả mùa hè
Cháy lên màu phượng đỏ*

*Cha hy sinh chống Pháp
Mẹ nuôi lớn tình thương
Mùi nẫu xông áo mẹ
Em mang suốt thiên đường*

Quê em

Quê hương em đó có rừng mơ
Cổ mẹ của em vẫn ngóng chờ
Có rặng tre xanh xanh xoã tóc
Xuống dòng sông Đáy chảy mộng mơ

Có về quê em Phù Vân không anh
Mùa này mơ chưa chín chũu cành
Dấu giàn hoa lý chưa ai hái
Ngõ, vườn rêu phủ kín phong xanh

Mời anh về quê em Phù Vân
Con đường cát bỏng, bãi mía vàng
Hoa bưởi đầu thôn hương thoang thoảng
Chuyến đò còn đó đợi anh sang...

Chua me đất

*Vị mặn, vị chua, vị đắng của đời
Tôi tìm vị chua của đất
Gặp cây chua mẹ đất đờn sớ*

*Lá xanh mềm trong nắng
Hoa tím nhạt mong manh
Chẳng sợ bão sợ giông
Chẳng sợ nắng sợ gió
Hoa như tình người đó
Tím cùng ai tháng ngày*

*Chua me đất ngời xanh
Là dáng nét quê hương
Trong bàn tay của mẹ
Làm sao con quên được
Bát canh chua ngon ngọt
Tay mẹ nấu thuở nào
Dẫu năm tháng về đâu
Nhớ vị chua me đất*

Cây gạo làng

Đã bấy năm trời thăm quê mẹ
Xuân về hoa đỏ sáo hót vang
Thấp nén hương thiêng thăm mộ tổ¹
Bên gốc gạo xưa đứng cuối làng

Cây thẳng tắp gai xù xì không nhọn
Thân to ôm sải mấy vòng tay
Quả già tách vỏ bông trắng nõn
Những chiều cả gió ngờ mây bay

Mai rồi hẽ gặp mây xa xứ
Nhớ bông gạo trắng chốn quê này.

Bến

*N*hip cầu ai đã bắc
Để hai đầu nhớ thương
Em ở tận Phù Vân
Thuyền anh xuôi biển cả
Bến tương tư từ độ
Thuyền anh định cắm sào

Cổ một chuyện tình như thế

Anh đã về!

*Sau mười hai năm biên biệt ở chiến trường
Mũ lấp lánh sao vàng, áo quân phục*

màu xanh

*Sau ba lô bé búp bê tóc vàng óng mượt
Đón anh!*

Mẹ già ngoài bảy mươi tay run, tóc bạc

Anh sà vào lòng như thuở bé thơ

Niềm vui trào dâng, mắt mẹ lệ nhòa

Nắng ngoài vườn như reo

Quả lựu đựng đưa trái ngọt

Đón anh!

Có thiếu phụ ngoài ba mươi tuổi

Tay bông con

Anh cười đùa cháu tập nói bi bô

Hai người nhìn nhau rất lâu...
Họ gặp lại nhau đường đột khôn lường
Cô đã lỡ làng, nay biết nói gì hơn
Những kỷ niệm thời yêu ~~nhau~~ trôi về trong
niềm ước

Chị ôm con vào lòng cho bớt băng khuâng
Hai nhà ở gần nhau, chỉ cách một dòng sông
Mẹ anh thường bế giúp bé con
Để chị lo mùa màng đồng áng

Họ đã yêu nhau cả một thời thanh trẻ
Cô gái chờ anh vô vô mười năm
Một sáng mùa đông lạnh giá
Cô đã đi lấy chồng làng bên Mùa xuân ấy,
chim về làm tổ

Ríu rít trên cành những chú chim non
Người con gái trở thành thiếu phụ
Chẳng hưởng trọn ấm êm, đã bị phụ tình
Cô tức tưởi bế con về với mẹ làng Vân
Đùm bọc, nuôi con sớm tối...
... Chuyện gian lao đánh giặc, băng rừng
đồng áng nhẹ tênh

Tình duyên người xưa dở dang...anh trần trở
Bao thôn nữ đẹp mơ cùng anh sánh bước
Đường thôn gạch hồng, rợp bóng tre xanh
Có những đêm trăng
Anh thơ thẩn một mình
Bên đầm sen, nơi hai người hẹn ước
Và một sáng anh băng băng bước vội sang
nhà bên

Anh ôm cháu bé vào lòng
Đứa trẻ ôm con búp bê rất đẹp
Anh dắt bé tập đi trong bình minh ấm áp
Tôi đã chép một chuyện tình có thật
Ở Làng Vân như thế sau chiến tranh

Tâm tư cùng thơ

Anh ở miền sông Hồng phù sa cuộn đỏ
Tắm cho lúa ngô khoai xanh mướt
Em ở Phù Vân có sông Đáy hiền hoà
Hai con sông, hai dòng chảy về biển cả
Hồn thơ em máu chảy xuống lòng
Để có được một câu thơ chảy vào tim.

Hoa cỏ may

*Tim tím khiêm nhường bông cỏ
Âm thầm nở suốt bốn mùa hoa
Xưa lông ngỗng My Châu Trọng Thủy
Nay cỏ may gấm áo anh qua
Đừng quên nhé
Nơi chuyện trò cùng cỏ
Trắng mây trời một niềm nhớ riêng anh*

Hoa cải

*Hoa cải rắc trắng triền đồi mùa đông
Bối rối bên anh
Em như cây cải nhỏ
Nụ hôn nồng dấu mặt trong hoa
Hương cải còn vương trên tóc đến giờ
Anh tìm em, tìm hoa cải trắng
Những triền đồi
Có nụ hôn thơm ngát mùi hoa cải.*

Cho anh I

*Em rất nhớ
Nhưng làm sao gặp được
Anh ở đâu
Rất đôi xa xăm
Em chẳng thể
Dối tình tình thương của anh
Chân chất như tình đất
Thật thà bao dung lòng mẹ
Hiền lành như hoa lá
Em cần
Như giấc mơ
Em rất gần anh*

Em chẳng thể dôi lừa
Ôi! Sao mà trái tim
bé bỏng
Như một vương quốc
Vắng
Giá có mình anh đến
mình anh đi
Anh về Em đợi
Bởi Em chẳng thể dôi lừa
Tim anh - tim em
Tim thơ
ngây dại

Cho anh II

Anh lại thấp tim em mùa hoa phượng
Những hẹn ước nhớ nhung
Thương yêu từng nét chữ
Có phải xa nhau vẫn thơ thắm
Anh bắc cầu bằng những trang Kiều
Gặp anh trong niềm xuân dâng trào
Những trang thơ cuộn đỏ sóng sông Hồng
Và long lanh mắt biếc Hồ Gươm
Hà Nội với em thơm tuổi mộng
Trăng, sao, hoa lá phủ kín hồn
Hoàng lan hoa thoảng thơm dịu mát
Anh người thấp lửa thắm phượng tim.

Núi với hoa Tường Vi

Như màu mây cuối trời hạ phơn phớt hồng
Cánh mỏng manh hoa tròn xinh
như môi trẻ thơ

Lá run run trong gió rét mùa đông
Sắc hoa chẳng phai càng thắm trong bão tố

Thoảng hương tường vi trong giấc ngủ
Đêm mơ màng như có đoá hoa xinh
Không nồng nàn suốt đời dịu nhẹ
Hoa chia cùng em sóng gió khúc tâm tình

Ơi loài hoa thấp tình thơ
Một mái tranh quê, có chùm tường vi nhỏ
dưới trăng mơ

Nói với anh

Anh giảng - nói em bằng sự dịu ngọt
Anh ràng buộc bằng sự chân tình
Anh buộc đời em bằng tình yêu thánh thiện
Em nghĩ về anh trong mỗi ngày
Bên dòng sông Đáy xanh
Mía ngọt phiên chợ Rạm
Chim ríu rít mái đình
Bùi, thơm khoai đất bãi
Chào mào hót lạnh lạnh
Sáng sáng về ăn chuối hột chín vườn em
Rồi hót vang gọi bè bạn về cùng...

Thơm thảo mùa nhãn chín
Dơi kéo về ào ào
Lạ chưa ? Sao lũ chim còn biết hơi tay ?
Em thì chẳng quên những trang sách dày
anh tặng
Những hoa cải vàng bên sông Phù Đạm
Những thuyền hoa gạo đỏ mùa xuân
Con thuyền ngược về bến Hội Chùa Hương
Anh có về sông Đáy mùa Xuân ?
Hoa cải vàng! Nói hộ tôi đi lời của gió.

Xa anh

Xa anh

Mùa đông

Gõ cửa

Hôn em

Bên thềm

Rêu phong

Cánh liễu

Lã chã

rời

gió bắc

*Em đèn khuya
Một bóng
Gà gáy
Canh ba
Cánh rừng
Đã thức*

*Xa anh
Nước mắt em
Hóa giọt sương
Động trong cánh hoa
Thêu trên gôí...*

Nhận thư anh

Chiều nay đọc thư anh
Như đắm mình dưới biển
Anh như đại dương xanh
Thơ em tung tăng cá

Anh vườn táo trĩu cành
Em người đi hành khất
E chủ nhà khinh khi
Không cho quả táo ngọt

*Đường vào Nam ra Bắc
Con đường rộng bao la
Đường đến con tim thơ
Gập ghềnh nghiêng nghiêng dốc*

*Con đường thơ anh dẫu
Đến màu mạ non xanh
Ấm áp bình minh biển
Hay hồn thơ mát lành*

Lòng em

*Lòng em trắng mưa buồn
Mai anh rời Đà Lạt
Lòng em chùng phong lan
Tím tràn nơi anh đến*

Gửi người

*C*hớm đông càng nhớ đến người
Khi hoa quỳ rắc vàng phơi núi đồi

Còn đây đường nhỏ lá rơi
Còn kia hoa dại bồi hồi sắc xuân

Thương người nơi rét căm căm
Ươm hoa đào bích chơ xuân thắm nồng

Hỏi

*M*ùa khô sau sẽ gặp
Dã quỳ vàng tươi khắp nẻo đường
Mùa sau rồi lại gặp
Những bông hồng vàng dịu thơm
Những làm sao được gặp
Người tri âm khuất xa

Là anh

*Anh không phải viên kim cương
Như có người đã ví
Bởi kim cương không thấp sáng thơ em
Sẽ chết vụn thơ bé bỏng
Là anh - chỉ nụ cười sẽ cho thơ sức sống
lên đường*

Gửi anh

*B*ởi thương nắng mai hiền hoà
Và dòng sông xanh xanh yên ả
Đôi bờ bãi lúa ngô phơi lá
Ngọt ngào hát về anh
Mặn mòi muối biển - tình yêu xanh
Giọt lệ chảy thành dòng trong vắt
Biển xanh lên từ thăm thẳm hồn đáy mắt
Mặn ngọt vị đời gửi trọn vẹn nơi anh

Vô đề

*Anh chợt đến, chợt đi không hẹn
Lòng em vừa hạ đã chớm đông
Anh đến nồng nàn hoa phượng đỏ
Anh đi sương giá trắng cõi lòng*

Khi anh nhìn nơi khác

Chỉ thấy mùa đông buồn như
một bài điệu vãn

Xuân lững thững

Sao xuân không lại

Mùa đông phiêu bạt ở phương Nam

Xuân hờ hững sao xuân không lại

Lòng em buồn những lá dâu vàng...

Biết ước ao chỉ là khát vọng

Em vẫn ở phương mây phủ kín chân trời

Khi hòa quyện vàng bừng nở muôn nơi

Chắc anh nghĩ mùa xuân đã đến

Em như thuyền gặp bão...

Anh lại quá bình yên

Và em biết:

Anh nhìn đi nơi khác.

Em buồn

*H*ồn em ập ụp mưa ngàn
Riêng trời thì đỏ chang chang nắng hè
Hồn em rét buốt gió se
Ngoài kia, cái vắn hoe hoe ngông vàng
Đã đành lẽ chuyển đồ ngang
Phải lời sông cạn đá càng trơ trơ
Hồn em vẫn buồn vu vơ
Người ơi! Người hiểu thuyền chờ người ơi
Nỗi niềm mưa trắng chân trời
Ai ngờ duyên của một đời lỡ nhau.

Yêu thể mùa thu

*E*m chẳng bao giờ vơi nhớ mùa thu
Hương sen mùa hạ còn thơm phảng phất
Ướp trong vị thuốc hạt sen
Ơi mùa thu
Những lá bàng đỏ, quả bàng vàng tuổi thơ
Mắt lá hẹn nhu nhú búp non tơ
Đã chứa đựng sức xuân mãnh liệt
Dấu cái chớm lạnh mùa thu dần kiến
đã chạy trốn
Nhanh nhẹn kiến trình sát cũng ngủ say rồi...
Gió hao hanh thổi thúc khát khao xuân
Những chùm cau xanh đến hạt
Lá trầu không vừa tay hái
Bầu trời xanh như con gái đang thì

Ôi! Nỗi nhớ mùa thu tròn căng trái bưởi
 Mùa của quả na còn sót mắt mở tròn
 Mùa của trái hồng chín ngọt
 Và khoảng trời cao nguyên xanh gió lộng
 Nắng vàng như lụa mùa thu
 Thơm từng trang Kiều trong gió thu sang
 Rồi mùa thu sẽ qua...
 Xuân về bắt đầu từ nắng ấm
 Khung trời mùa xuân bình yên, vườn rau xanh,
 hoa hồng vàng, chú gà con chíp chíp.
 Chân trời xa... Phượng đỏ nồng nàn
 Sao yêu thế mùa thu ơi

Khoảnh khắc mùa xuân

*C*hợt tỉnh ấm nồng trong hương xuân
Thoang thoảng quanh ta lá nẩy mầm
Từng bước xuân đi gieo hạnh phúc
Hoa đào ngoài ngõ trở đầy bông

*Đàn én đã bay về phương Bắc
Nhớ chẳng nơi trú ẩn phương Nam
Lòng ta ước bay theo cánh én
Về thăm quê giữa độ xuân sang*

*Hiếu cái lạnh mùa đông tê buốt
Lúa dưới đồng vẫn bám rễ lên mầm
Nở bông vàng, sân ăm ắp lúa
Trống từng bừng vào hội mùa xuân*

*Áo em thấm hoa đào hồng thấm
Hoa mùa xuân muôn sắc đẹp tươi
Những đóa xuân thấm hồn của đất
Xuân gọi lòng ta ấm những chân trời.*

Nhà xuân

Nhà em ở đường Huyền Trân
Xuân xưa cũng có một lần anh qua
Đường đi mỗi lúc một xa
Hay lòng ai đã phôi pha ít nhiều.

Aó chưa mặc tím niêm yêu
Sợi tơ ấy kéo bao nhiêu mát lạnh
Ngàn dâu tươi tốt lá cành
Tình em như lá tim xanh chiều chiều...

Khúc ca mùa xuân

*M*ùa xuân

Nơi ấy chàng hoàng tử choàng cho em

Áo thiên thanh tinh khiết

Nhuộm ước mơ

Trong môi bình minh

Hoa đào

Thấp nụ xuân

Nâng bàn tay run run của lá

Mùa xuân hoa và nắng

Ngát thơm hương mật

Dập dềnh biển xanh

Con tàu cập bến

Mắt ai cười

Lá non mùa xuân

Em đi con đường tràn ánh sáng

Sương ảo huyền nồng nàn hơi ấm

Ta thấu hiểu thêm nhiều

Giá lạnh mùa đông

Tình xuân

Xuân ngợp biếc đất trời
Ươm anh đào trong nắng
Vườn mẹ quất đỏ thắm
Từ tình xuân phương nao ?

Hồn lộng sắc trời cao
Lòng mát đầm hơi đất
Ủ hồn thơ chân chất
Nghe ấm áp tình người

Như cây hồng sương phơi
Thân khẳng khiu vắn lá
Cuối đông đậu một quả
Trái tim ai đơn côi.

Khát từng khắc xuân ơi
Tình xuân dâng trong gió
Hồn ai gieo sắc đỏ
Trái hồng - tim căng tròn...

Vô đề II

*D*ã quỳ nở vàng từng bừng áo mới
Thông hò reo thông kêu hãnh
Những hạt vàng chắt tự đáy hồn
Phải đã thấu cõi đời dâu bể
Nên thông về hội tụ giữa tầng cao

Em càng nhớ về anh và thu Hà Nội
Cây sấu trước nhà có xao xác lá
Các nẻo đường hoa sữa ngọt ngào
Có cả hương cốm thơm trên tóc người Hà Nội
Nắng vàng Ba Đình dắt mỗi bước đi
Anh có nghe ? Tiếng thì thầm
chảy từng trang viết

Các cặp tình nhân đi chợ hoa ngày tết
Đào Nhật Tân nở hồng mỗi làn môi
Ơi! Những con đường xanh tít tắp
Vật cở tuổi học trò ...
Anh ngọt như trái sấu chín Hà Nội
Và môi tình tình khiết hoa sen trắng
Em gọi về anh một nhành Mimosa sứ lạnh
Có chút nắng vàng dịu dịu thấm hồn sương
Giữa chiều Đà Lạt phấn thông vương.

Tiền nhau

Gần một tiếng nữa đến giờ bay
Lòng hẹn lòng chẳng muốn chia tay
Dâu phút gần chỉ trong gang tấc
Mà xa nhau trời trắng mưa dầy.

Dẫu đường xa thế ngàn cây số
Nhưng trái tim thơ, hoa tím nở
Thế thái thấy thơ thường thơ thân
Đường mấy ngàn dặm có xa chi

*Phút chia ly hoàng hôn chợt nắng
Nhưng sợi buồn buộc sẵn từ đây
Sẽ có bao vần thơ lấp được
Dòng sông tương tư sóng dâng đầy*

*Những phút tương tư của hồn thơ
Chẳng phải cánh rời hay lá rụng
Bảy sắc cầu vồng hoa khôn nhớ
Một nhánh tường vi tận xứ mây*

*Thôi! Chào cánh bướm nâu, bướm trắng
Em biến buồn xa những cánh bướm
Về đi với đại dương xanh thẳm
Dấu hồn em, thạch thảo héo hon.*

Langbian - xứ sở tình yêu và nỗi nhớ

*Em ngắm trời xanh trong mắt anh
Từ đỉnh LangBian hùng vĩ
Nơi bốn bề mây trắng bông bênh
LangBian tình khôi trước bình minh
Thành phố trăm năm rất trẻ
Nơi có ngàn bông hồng nở hé
Mimosa vàng gọi mùa thu sang*

*Đôi lại đôi cỏ xanh mơn man
Con đường dốc, thảng giêng anh đào nở
Tình yêu không lời
Cánh phượng tím băng khuâng
Từng đàn én riu ran tìm tổ ấm
Nơi em ngán ngở say trời thăm và anh*

Lộp lộp mái nhà hồng tươi gương mặt
Nhà ai vừa dựng giữa tầng cao
Nơi bạt ngàn thông xanh dập dềnh mây trắng
Đà Lạt bừng lên giọt nắng long lanh
Cho tóc em dài thướt tha chiều ấy
Nơi ta gửi lòng theo sóng hồ xanh

Chiều dần buông
Từng làn sương mỏng
Thành phố về đêm lấp lánh sao trời
Em ngắm từng chùm sao - phương anh
Vội nhớ những ngày xa vắng đặc
Ngon gió qua đây hương cỏ ngào ngạt
Nơi ta đuổi mắt vùng LangBian bát ngát
"Lãng quả thông" rơi... rơi

LangBian!

LangBian! Âm hưởng ngân vang

Như suối reo, sông nguồn cùng hát

Như trăng sà xuống tắm cùng em cô gái

Koho bên thác

Tự thuở nào vẫn nét đơn sơ

Anh sẵn sẵn, em lên nương, dệt vải

Lửa bập bùng nhịp đập của thời gian

Tất cả từ ngọn nguồn LangBian

Cho cuộc đời xanh

Hạt gạo thơm hương đất

Em ngắm trời sao trong mắt anh

Và những xác hoa rắc trên thành phố

Gió thông

MỤC LỤC

	<i>Trang</i>
Với gió thông	6
Lời gió thông	11
Mimosa	12
Bình minh ở Đồi Cù	13
Về đây với cao nguyên	14
Cho con đường	16
Thao thức đêm Đà Lạt	17
Mưa	19
Thương mười ngón tay chai	20
Tự sự	21
Bên hồ với chị Xuân Hương	22
Hương Xuân	23
Nhớ	25
Khúc ca thành phố Hòa Bình	26
Vẽ cảnh	29
Một thoáng Bảo Lộc	30
Đem theo suốt thiên đường	32
Quê em	35
Chua me đất	36
Cây gạo làng	38
Bến	39

Có một chuyện tình	40
Tâm tư cùng thơ	43
Hoa cỏ may	44
Hoa cải	45
Cho anh I	46
Cho anh II	48
Nói với hoa tường vi	49
Nói với anh	50
Xa anh	52
Nhận thư anh	54
Lòng em	56
Gửi người	57
Hỏi	58
Là anh	59
Gửi anh	60
Vô đề	61
Khi anh nhìn nơi khác	62
Em buồn	63
Yêu thế mùa thu	64
Khoảng khắc mùa xuân	66
Nhành xuân	68
Khúc ca mùa xuân	69
Tình xuân	70
Vô đề II	71
Tiến nhau	73
LangBian - Xứ sở...	75

NGUYỄN THỊ THANH TOÀN

Gió thông

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Chịu trách nhiệm xuất bản

BÙI VĂN NGỌI

Biên tập

NGÔ VIỆT DINH

Đọc bông

TƯỜNG VI

Bìa 1 : Ảnh thông Đà Lạt

Bìa 4 : Chân dung tác giả

Tranh (phấn màu)

Họa sĩ : VI QUỐC HIỆP

In 500 cuốn, khổ 13 x 19, tại nhà in ĐHQG
Giấy phép xuất bản số 108/729 Cục xuất bản cấp
14/8/1999. Đã nộp lưu chiểu tháng 1 - 2000.

NGUYỄN THỊ THẠNH TOÀN

Giỏ thông

- * **T**ốt nghiệp đại học
Văn hoá - Hà Nội
- * **H**iện công tác tại
Sở Văn hoá Thông tin
Đà Lạt - Lâm Đồng

